

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Cdo/145/2020  
Identifikačné číslo spisu: 8715202625  
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8715202625.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. C., bývajúceho v H. a 2/ I. C., bývajúcej v H., zastúpených Podtatranskou advokátskou kanceláriou, s. r. o., so sídlom Štôla č. 44, proti žalovaným 1/ E. H., bývajúcej v H., 2/ D. H., bývajúcej v H., 3/ D. H., bývajúcemu v H., 4/ E. H., bývajúcemu v P. a 5/ E. H., bývajúcemu v H., zastúpeným Advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners, s. r. o., so sídlom v Poprade, Mnoheľova č. 830/15, o ochranu vlastníctva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7C/142/2015, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. mája 2019 sp. zn. 3Co/27/2019, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. júna 2018 č. k. 7C/142/2015-142 žalobu v žalobnom návrhu 1. zamietol a v ostatných častiach konanie zastavil. Stranám sporu nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že konanie v bodoch 2. až 5. žalobného návrhu po čiastočnom späťvzátí žaloby, s ktorým žalovaní súhlasili, zastavil. Pokiaľ išlo o žalobný návrh v bodoch 6. a 7. bol v tomto konaní schválený zmier a preto predmetom sporu medzi stranami v konaní zostal len bod 1. žalobného návrhu, ktorým sa žalobcovia domáhali, aby súd žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne odstrániť z pozemku žalobcov, parcely registra „C“ 412/1 v k. ú. J., železnú konštrukciu, od múrika žalobcov pri verejnom chodníku smerom k rodinnému domu žalovaných so súp. č. XXX v dĺžke 3,60 m, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcov, žalovaných, ohliadkou na mieste samom, znaleckým posudkom znalca Ing. Andreja Tarasoviča č. 3/2018 z 15. marca 2018, výsluchom uvedeného znalca na pojednávaní a zistil, že kovový plot nezasahuje do pozemku parcely č. 412/1, ktorá je vo vlastníctve žalobcov a ani žiadnym iným spôsobom ich v užívaní pozemku neobmedzuje. Za takejto dôkaznej situácie a zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. O trovách

konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP z dôvodu, že úspech v konaní strán sporu bol čiastočný.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov a žalovaných rozsudkom zo 7. mája 2019 sp. zn. 3Co/27/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny a ďalším výrokom zrušil výrok rozsudku súdu prvej inštancie týkajúci sa náhrady trov konania a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že žalobcovia v odvolacom konaní namietali, že súd prvej inštancie predbežne neprejednal spor, a teda im neoznámil ako predbežne posúdi vec. Žalobcovia preto nevedeli, čo bude predmetom dokazovania a nemohli adekvátne navrhovať dôkazy. Zároveň namietali, že súd prvej inštancie nedôvodne nepripustil zmenu návrhu na začatie konania. Odvolací súd k uvedenému poukázal na to, že inštitút predbežného prejednávania sporu je inštitútom fakultatívnym, a preto nevidel pochybenie súdu prvej inštancie v súvislosti s danou námietkou žalobcov. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nepripustil zmenu návrhu na začatie konania odvolací súd zdôraznil, že úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcami požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre podanie o zmenenom návrhu súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu. Táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Pokiaľ ním bol súd prvej inštancie, žalobcovia nie sú oprávnení napadnúť odvolaním správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu nie je prípustné. Preto ani odvolací súd nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie. Následne mal za to, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcovia sa nemôžu úspešne domáhať odstránenia železnej konštrukcie, keď táto žiadnym spôsobom nezasahuje do ich pozemku. Žalobcovia podľa názoru odvolacieho súdu neunesli dôkazné bremeno. Keďže ochrany vlastníckeho práva v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka sa môže domáhať vlastník len voči rušiteľovi a v danom prípade nejde o zásah žalovaných do vlastníckeho práva žalobcov, správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu v tejto časti zamietol. Odvolací súd mal však za to, že súd prvej inštancie bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia rozhodol, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, čím spôsobil nepreskúmateľnosť rozhodnutia v tejto časti a preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“), ktorí navrhli zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom 6. júna 2018 nepripustil zmenu žaloby. Súd prvej inštancie nepripustenie zmeny nijako neodôvodnil. Nepripustenie nového petitu považujú za zásah do ich práva na spravodlivé súdne konanie. Zároveň v zmysle uvedenej procesnej vady namietali, že súd prvej inštancie porušil ustanovenie § 171 CSP, resp. § 181 CSP, keď počas sporu neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu považuje za sporné a ktoré za nesporné. Taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a ani neuviedol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie. Za uvedenej situácie preto neprichádza do úvahy uplatnenie koncentračnej zásady, ktorú súd prvej inštancie použil, keď nepripustil zmenu návrhu na začatie konania a nepripustil dôkazy nimi navrhované. Odvolací súd uvedené nedostatky vyhodnotil len všeobecne a nesprávne. Skutočnosť, že proti rozhodnutiu o nepripustení zmeny žaloby nie je prípustné odvolanie nebráni odvolaciemu súdu preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie. V zmysle uvedeného majú za to, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nepreskúmateľné.

4. Žalovaní navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania. Žalobcovia podľa ich tvrdenia opakujú dôvody uvádzané v odvolacom konaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon

pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietali, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu na zmenu žaloby a tým nepripustil dôkazy nimi navrhované, čím im znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Zároveň v zmysle uvedenej procesnej vady namietali, že súd prvej inštancie porušil ustanovenie § 171 CSP, resp. § 181 CSP, keď počas sporu neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu považuje za sporné a ktoré za nesporné. Taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a ani neuviedol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie. Rozhodnutia súdov nižších inštancií označili za nepreskúmateľné.

10. V súvislosti s námietkou žalobcov týkajúcou sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces tým, že došlo k porušeniu povinnosti súdu prvej inštancie počas konania uviesť, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu považuje za sporné a ktoré za nesporné a takisto uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci a oboznámiť stany sporu s tým, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 181 ods. 2 CSP (t. j. povinnosť súdu uviesť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a povinnosť súdu tiež uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci). K čomu dovolací súd uvádza, že zo žiadnej zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplýva splnenie tejto povinnosti súdom, ale zároveň ani to, že žalobcovia, resp. ich právny zástupca, hoci boli prítomní na pojednávaní, podali voči nej výhrady. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonsumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykoná, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere bola daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobcovia v predmetnej veci aj využili. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietat nesprávny postup súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola by spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad súdneho konania, a teda porušenia práva na spravodlivý proces (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 6 Cdo 417/2015, 6 Cdo 17/2017). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP tak v žiadnom prípade nemožno považovať nedodržanie podmienok konania súdom prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP.

11. Následne žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu na zmenu žaloby a tým nepripustil ani dôkazy nimi navrhované.

12. Z ustanovenia § 139 CSP vyplýva, že žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

13. Zmena žaloby je prejavom (jednou z foriem) dispozičnej zásady, ktorá je typická pre sporové konanie a umožňuje strane sporu vystupujúcej na strane žalobcu (na strane žalovaného len v prípade zmeny vzájomnej žaloby), aby modifikovala svoj žalobný návrh, ktorý však nie je prostriedkom procesného útoku alebo obrany (§ 149 CSP). Možnosť meniť žalobu však nie je absolútna a zákon ju obmedzuje najmä z dôvodov hospodárnosti.

14. Žalobu možno zmeniť počas konania. V rámci konania v prvej inštancii je zmena žaloby neprípustná v spotrebiteľských sporoch, avšak len v prípade, ak je spotrebiteľ na strane žalovaného (§ 294 CSP). Zákon ďalej výslovne nepripúšťa zmenu žaloby v odvolacom konaní (§ 371 CSP) a v dovolacom konaní (§ 438 ods. 2 CSP). Z uvedeného možno vyvodiť záver, že zmena žaloby prichádza do úvahy len v rámci konania v prvej inštancii. Žalobca teda môže žalobu meniť do momentu vyhlásenia rozsudku vo veci samej (§ 219 CSP) alebo do momentu jeho vydania (kontumačný rozsudok, platobný rozkaz a pod.), ak sa rozsudok nevyhlasuje verejne. Ak sa konanie v prvej inštancii končí vydaním uznesenia (zastavenie konania, odmietnutie žaloby), použije sa ustanovenie § 235 CSP.

15. Zmena žaloby ako dispozičný procesný úkon strany môže mať formu podania (§ 123 CSP a nasl.) alebo môže byť urobená ako prednes strany na pojednávaní (§ 181 CSP). Ak sa zmena žaloby realizuje formou podania, do úvahy prichádza len písomná forma (§ 125 CSP). Pri odstraňovaní väd podania sa bude postupovať podľa § 129 CSP v spojení s § 123 ods. 2 CSP. Zákon však výslovne predpokladá (§ 142 ods. 1 CSP), že strana môže zmenu navrhnúť aj na pojednávaní, t. j. formou ústneho prednesu. Vtedy bude zmena žaloby súčasťou zápisnice o pojednávaní (§ 99 CSP), ak sa robí, alebo zvukového záznamu (§ 98 CSP). Súd posudzuje podanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), t. j. označenie podania stranou je irelevantné.

16. Podľa § 140 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo, a taktiež je to i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Za zmenu žaloby sa však nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17. Podľa § 142 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhoduje uznesením (§ 234 ods. 1), voči ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 357 a contrario), a to spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní konanom 6. júna 2018 súd prvej inštancie rozhodol o navrhutej zmene žaloby za prítomnosti strán sporu tak, že prijal uznesenie, ktorým ju nepripustil, čo žalobcovia namietali v odvolacom konaní. Odvolací súd následne v odôvodnení svojho rozhodnutia poznamenal, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa žalobou podanou na súde 13. marca 2015 domáhali v bode 1. žalobného návrhu, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne odstrániť z pozemku žalobcov, parcely č. 412/1 v k. ú. J., železnú konštrukciu od múrika žalobcov pri verejnom chodníku smerom k rodinnému domu žalovaných so súp. č. XXX v dĺžke 3,60 m, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Podaním zo 6. septembra 2016 sa žalobcovia domáhali, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne odstrániť železnú konštrukciu pripevnenú o múrik žalobcov o dĺžke 3,60 m z betónového múrika žalobcov, ktorý sa podľa znaleckého posudku Ing. Tarasoviča č. 3/2018 z 15. marca 2018 nachádza na hranici medzi pozemkami CKN 411/1 a 412/1 v k. ú. J., a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že znalecký posudok znalca č. 3/2018 z 15. marca 2018 tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku (č. l. 126 spisu). K čomu uviedol, že úvaha, či výsledky konania,

ku ktorým sa dospelo pred žalobcami požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre podanie o zmenenom návrhu, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu. Táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Pokiaľ ním bol súd prvej inštancie, žalobcovia nie sú oprávnení napadnúť odvolaním správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu nie je prípustné. Preto ani odvolací súd nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu prvej inštancie. V zmysle uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa dostatočne a správne vysporiadal s námietkou nepripustenia zmeny žaloby. Nešlo preto o nesprávny procesný postup, ktorým by znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. V súvislosti s námietkou žalobcov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

20. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s námietkami žalobcov uvedenými v odvolaní.

22. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie o neopodstatnenosti podanej žaloby a uviedol z akých dôvodov.

23. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Postup odvolacieho súdu, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Takisto samotná skutočnosť, že dovolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasili a nestotožňovali sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi,

navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

25. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

26. Najvyšší súd dodáva, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (por. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (por. sp. zn. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

27. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolatelia namietajú porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto ich dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.